

Foruden de af Udvalget stillede Endringsforslag, som findes anførte ved Betænkningen, var intet Saadant fremkommet til denne Behandling.

Ordføreren (Forchhammer): Det høie Thing vil af den ombealte Betænkning have seet det Standpunkt, som det i nærværende Sag nedsatte Udvalg har troet at burde indtage. Det vil af Betænkningen fremgaae, at Udvalget har anseet det for sin nærmeste Op-gave at skaffe de Principer Anerkjendelse i Virkeligheden, som først bleve opstillede af det af Landstinget ifjor, med Hensyn til det da foreliggende Indfødsretslovsforslag, nedsatte Udvalg, og som dernæst bleve prøvede ifølge Beslutning af det andet Thing, og ligesom de endeligt, forsaavidt de vedrøre nærværende Lovforslag, ere blevene godkjendte af det i Anledning af samme nedsatte Udvalg. Jeg veed naturligviis overmaade vel, at Principer, der udtales af et Udvalg, i og for sig ikke have nogen bindende Kraft, hverken for Regjeringen eller for Rigsdagen, men det er dog aabenbart, at det, naar vi som her staae ved Begyndelsen af en heel Række af Lovforslag, der hvert Aar ville komme frem, maa have sin store Betydning at have faste Principer at gaae ud fra. Den Form, under hvilken de i forrige Samling opstillede Principer bleve fastsatte og godkjendte, vil nu aabenbart ogsaa give dem forøget Vægt med Hensyn til Behandlingen af kommende Lovforslag. Det er jo derhos af stor Vigtighed, at der ogsaa i denne Green af Lovgivningsvirksomheden spores Conseqvents i den hele Række af Love. Udvalget har troet, at det navnlig vilde have stor Betydning at erfare, hvorvidt den høitærede Minister meente at kunne slutte sig til disse Principer; det synes af det forelagte Lovforslag nemlig at fremgaae, at han idetmindste ikke i alle Henseender har godkjendt dem. Det vil være klart, at Oversførelsen af disse Principer paa Virkeligheden nærmest vil komme til at udgaae fra Regjeringen, og at de lemsældigt ville lade sig gennemføre af denne. Det vil forholdsviis være let og lemsældigt for vedkommende Minister at underrette en Ansøger om, hvorvidt hans Ansøgning

liber af formelle Mangler, eller hvorvidt han mener, at der er Grund til at udsætte Meddelelsen af Indfødsret til ham til en kommende Tid. Er Sagen først gaaet ind til Rigsdagen, stiller den sig derimod anderledes, om det end nok saa bestemt udtales og gjentages, at en Indstilling af Udvalget og en Stemmegivning af Thinget ikke i og for sig indeholder nogen Udtalelse eller nogen Dom over den, som den vedrører, er det jo dog nemlig klart, at det for Vedkommende kan være og oftest virkelig er en mindre behagelig Ting at blive udsat for at udstemmes af Lovforslaget. Men det er paa Grund heraf vigtigt, at man paa Forhaand er enig med Regjeringen om Fastsættelsen af saadanne Principer.

Gaaer jeg nu over til Enkelthederne af det foreliggende Lovforslag, da vil det være klart, at det væsentligt er tre Punkter, om hvilke der synes at herse, vel ikke fuldkommen Uovereensstemmelse, men dog heller ikke fuldkommen Overeensstemmelse mellem de Udvalg, der ifjor havde den tilsvarende Sag under Behandling, og Regjeringen. Ved denne Leilighed skal jeg nemlig ikke tage det Punkt med, som kom frem under 1ste Behandling, fordi det allerede da blev tilstrækkeligt omtalt fra begge Sider, og fordi Spørgsmaalet om samme ikke nu foreligger praktisk, idet den personlige Ansøgning, der saanedes, nu er indgiben af Paagjældende, nemlig den 7de Ansøger. De Punkter, med Hensyn til hvilke det er vigtigt at faae Regjeringens Mening at vide, ere altsaa, som sagt, væsentligt tre. Det første Punkt er, om man mener, saaledes som det stete af dette Things Udvalg ifjor, at burde fastslaae, at der skal hengaae en vis Tidsfrist, inden der meddeles en Person Indfødsret. Denne Frist antog det nævnte Udvalg passende kunde sættes til 15 Aar, medens det andet Things Udvalg satte et mindre bestemt Antal Aar, nemlig 10 til 15, hvorved det dog maa erindres, at dette sidste i Virkeligheden slet ingen Frist indeholder eller ogsaa i alt Fald kun en Tidsfrist af 10 Aar. Det fremgaaer af det foreliggende Lovforslag, at den høitærede Minister gennemgaaende har fulgt en Frist af 15 Aar undtagen i et enkelt Tilfælde. Uagtet det nu ikke har været Ud-